

בש"פ 9036/15 - דאוד מחיסין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 9036/15

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקש: דאוד מחיסין

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק
עמ"ת 39035-12-15 שניתן ביום 20.12.2015 על ידי
כב' השופט ר' וינוגרד

בשם המבקש: עו"ד אריאל עטרי

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ר' וינוגרד) בגדרה נדחה ערר שהגיש המבקש על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ד"ר א' גורדון) אשר קבע כי המבקש יוותר במעצר עד להשלמת הדיון בבקשה למעצרו עד תום ההליכים.

הליכים קודמים והבקשה דנא

1. לבית משפט השלום בירושלים הוגש כתב אישום המייחס למבקש עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ונהיגה בזמן פסילה. על-פי כתב האישום, המבקש תקף שוטרים לאחר שאלה ביקשו לעצרו לשם בדיקת רשיונותיו. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לעצור את המבקש עד לתום ההליכים. בהחלטתו מיום 17.12.2015 קבע בית משפט השלום, כי בתיק קיימת תשתית ראייתית לכאורית להוכחת המיוחס למבקש בכתב האישום. נקבע גם, כי השילוב בין העבירות המיוחסות למבקש, נסיבות ביצוע העבירות ונסיבותיו של המבקש-עצמו (ובכלל זה עברו הפלילי) מצביע על מסוכנות המקימה עילת מעצר. לצד זאת, בית משפט השלום עמד על כך שבנסיבות יש מקום "לערוך בירור נוסף טרם הכרעה בבקשה" שמטרתו של הבירור היא "קבלת חוות דעתו של גורם מקצועי שיסייע באמדן מידת המסוכנות והיכולת, אם קיימת, להתמודד עמה באמצעות חלופת מעצר". בהתאם לכך הורה בית משפט השלום לשירות המבחן לערוך תסקיר מעצר בעניינו של המבקש, בגדרו תבחן גם טיב חלופת המעצר שהציע. בית משפט השלום קבע, כי עד להגשת התסקיר, יוותר המבקש במעצר וכי המשך הדיון בעניינו יתקיים ביום 14.1.2016.

2. המבקש ערר לבית המשפט המחוזי בירושלים על ההחלטה להותירו במעצר. לאחר שסקר את החלטת בית משפט השלום, דחה בית משפט קמא ביום 20.12.2015 את הערר. בית משפט קמא עמד על כך שעל פני הדברים ניתן היה לדחות את הערר נוכח הגישה שלפיה אין מקום לדון בערר על "החלטת ביניים" בהליכי מעצר; אך מעבר לכך נדרש לגם לקביעת בית משפט השלום לגופה, וקבע כי לא נפל בה פגם המצדיק התערבות. לבסוף עמד בית משפט קמא על כך, שמאחר שלטענת המבקש הוא עתיד להינשא במועד קרוב, וקודם למועד הדיון שנקבע בבית משפט השלום, ניתן לשקול את הקדמת הדיון, אך זאת בהתאם לשיקול דעתו של בית משפט השלום. ואמנם, על אף שהדבר לא הוזכר בבקשה, עיון בתיק בית משפט השלום העלה, כי הדיון הוקדם ליום 6.1.2016. בית משפט השלום ציין כי אין אפשרות מעשית להקדמה נוספת נוכח לוח הזמנים של שירות המבחן.

3. כלפי החלטת בית משפט קמא, שכאמור ניתנה כבר ביום 20.12.2015, הגיש המבקש היום (29.12.2015) את הבקשה דנא. בבקשתו מעלה המבקש טענות כלפי קביעותיו של בית משפט השלום בעניין הראיות לכאורה ועילת המעצר. לטענת המבקש, בית משפט השלום פירש בצורה לא מדויקת את הראיות שהוצגו בתיק, התומכות בטענתו, כי בסך הכל ביקש להתגונן מפני חיפוש בלתי חוקי שהשוטרים ביקשו לערוך על גופו. לטענת המבקש, בכך גם טמונה סוגיה בעלת חשיבות ציבורית שעניינה בזכותו של אדם להתנגד לחיפוש "לא חוקי". לטענת המבקש, קיימת הצדקה להתערב בהחלטה בעניינו גם מטעמים "הומניים", שכן חתונתו נקבעה ליום 2.1.2016, ועל פי החלטת בית משפט השלום - במועד זה הוא יוותר במעצר.

דיון והכרעה

4. לאחר העיון באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, מבלי שתידרש התייחסות המשיבה, באשר היא אינה עומדת באמות המידה לקבלת בקשת רשות ערר בגלגול שלישי בענייני מעצרים. ויודגש, דינה של הבקשה להידחות גם אם תבחן על-פי אמות המידה ה"מקלות" שהובעו בבית משפט זה ביחס לבקשות מהסוג הנדון.

5. כמפורט לעיל, המבקש טוען כי בקשתו מעלה שאלה עקרונית בדבר זכותו של אדם להתנגד לביצוע חיפוש

"בלתי חוקי". לשם ביסוס טענתו זו מנסה המבקש להסביר כי אין להסיק מהראיות הקיימות בתיק כי הוא תקף שוטר, אלא שניסה להתנגד לחיפוש. דא עקא, שטענות המבקש בעניין זה נועדו, הלכה למעשה, לתקוף את קביעותיו של בית משפט השלום באשר לתשתית הראייתית הלכאורית הקונקרטית שהוצגה בעניינו, וטענות מסוג זה אינן מצדיקות מתן רשות ערר בגלגול שלישי (ראו בש"פ 5395/15 שמואל נ' מדינת ישראל, פסקה ו' (4.8.2013)).

6. בנוסף, לא מצאתי כי נסיבותיו האישיות של המבקש מצדיקות לקבל את הבקשה. תחילה, יש לתת את הדעת לעיכוב בהגשת הבקשה דנא. נזכיר כי הבקשה הוגשה היום, 29.12.2015, אף שהחלטת בית המשפט המחוזי ניתנה כבר ביום 20.12.2015, ואילו לטענת המבקש חתונתו קבועה ליום 2.1.2016, כך שנוצר סד זמנים לבירור הבקשה, שניתן היה למנעו. בנוסף, המבקש גם אינו מפרט בבקשתו האם פנה לגורמים המוסמכים בהליך המתאים על מנת לבחון אפשרות לצאת מהמעצר לצורך חתונתו (השוו לבש"פ 5395/15 הנזכר לעיל). עוד יש לציין שנושא החתונה לא הוזכר בדיון שהתקיים ביום 16.12.2015 בבית משפט השלום (כעולה מעיון בפרוטוקול הדיון), הוא הדיון שבעקבותיו ניתנה החלטת בית משפט השלום הנזכרת לעיל, מיום 17.12.2015.

7. לבסוף, וזה עיקר בעיניי, החלטת בית משפט השלום אינה מכריעה בבקשת המשיבה לעצור את המבקש עד לתום ההליכים. אמנם בהחלטת בית משפט השלום כלולות קביעות באשר לתשתית הראייתית הלכאורית ובאשר לקיומה של עילת מעצר, אך בד בבד נקבע כי נדרשת עמדת שירות המבחן בטרם תתקבל החלטה בבקשה למעצר עד תום ההליכים. כפי שציין בית משפט קמא, בבית משפט זה קיימת גישה לפיה, ככלל, "המצב הראוי והרצוי הוא שהדיון בערר על כלל הקביעות הנוגעות למעצר עד תום ההליכים, יידחה עד אשר יסתיים הדיון במכלול כולו, ובתוך כך, באפשרות שחרור הנאשם לחלופת מעצר" (בש"פ 371/15 בלעום נ' מדינת ישראל (19.1.2015) ההדגשה במקור). בענייננו, איני סבור כי עלה בידי המבקש להצביע על סיבה שתצדיק התערבות בהחלטת בית משפט השלום כבר בשלב זה מבלי להמתין עד שתתקבל החלטה מסכמת בענין מעצרו עד תום ההליכים (השוו לבש"פ 5833/15 צוברה נ' מדינת ישראל (10.9.2015)). קל וחומר כאשר מדובר בבקשת רשות ערר בגלגול שלישי.

סוף דבר, הבקשה נדחית בכפוף לאמור בפסקה 6 שלעיל.

ניתנה היום, י"ח בטבת התשע"ו (30.12.2015).

ש ו פ ט